

hold til den Betydning, som det vil have, om det kunde lykkes at indskrænke den overordentlig store Skade, som Rotterne forvolde. Og det er jo ikke uden Forbillede, at Staten griber ind til Bekæmpelse af Skadedyr. Vi vide jo alle, at der fra Statens Side i en Række af Aar er anvendt meget betydelige Beløb til Bekæmpelse af Oldenborrer, og der bliver ogsaa fra Statens Side ydet Bidrag til Bekæmpelse af et saadant Skadedyr som Sælhunden. Det er altsaa ganske at blive i det hidtilværende Spor, naar man nu griber til ogsaa ved Foranstaltninger fra Statens og Kommunens Side at bekæmpe Rotterne. Jeg tør i det hele anbefale det foreliggende Lovforslag, og jeg ønsker, at det maa her i Tinget møde en lignedes Velvillie og Samstemning, som det lykkedes at opnaa om det i det andet Ting. Der er dog maaske nogle mindre væsentlige Ændringer, der kunde ønskes.

Jeg skal saaledes henlede Opmærksomheden paa, at i § 1 tales der om, at der skal ydes en Præmie for afleverede Rotter, men der er ikke nogen Antydning af, om ogsaa Rotteunger her komme med i Betragtning. — Og i § 4 er der en efter min Mening mindre klar Bestemmelse, som gaar ud paa, at hvor der til Ejeren af en Ejendom er ydet Hjælp af Staten til Bekæmpelse af Rotter, kan der ikke før en Maaned efter gives Præmiering til Rotter, som komme fra denne Ejendom. Denne Bestemmelse tror jeg nu nok trænger til en noget korrektere Affattelse. Af disse og maaske flere Grunde kunde jeg nok ønske, at Sagen blev gjort til Genstand for en Prøvelse i et Udvalg, hvorom jeg senere skal tillade mig at stille Forslag. Men jeg skal straks bemærke, at jeg ikke haaber, at en saadan Udvalgsbehandling skal virke hemmende paa Lovforslagets Fremme, idet jeg ønsker at bidrage til, at det kan blive til Lov endnu i denne Samling.

Johansen: Naar man taler om eller nævner Rotteloven, er det ligesom der hviler noget af et latterligt Skær over hele denne Sag, til Trods for, at den er af en ret alvorlig Natur, idet der her jo ikke alene er Tale om den store Skade, som disse Dyr foraarsage, baade i By og paa Land, men disse Dyr medføre jo ogsaa en meget stor Fare, idet de kunne føre Smitte fra det ene Sted til det andet, og vi have ogsaa hørt, at Rotterne kunne foraarsage, at Svinene blive befængte med Trikiner, naar der er Trikiner i de Rotter,

som Svinene faa Lejlighed til at fortære. Nu kunde man synes, at naar disse Dyr ere saa farlige, som de ere, og de gøre saa megen Skade, som de gøre — en Skade, der ganske vist efter et Skøn er vurderet til at løbe op til Millioner om Aaret — maatte det ligge i Folks egen Interesse at sørge for at faa dem ryddede ud af Verden. Det er jo i og for sig ogsaa Tilfældet, men det er her som paa saa mange andre Omraader, at det er ikke saa let at opnaa Enighed. Og naar den ene Mand udrydder sine Rotter, men den anden holder en Opklækningsanstalt af dem — og det gør han i det Øjeblik, han ikke er med til at udrydde dem —, saa nytter den enes Anstrengelser ikke meget. Man kan paa en Gaard faa Rotterne udryddede, men kort efter har man fuldt af dem igen, det er det bedrøvelige ved Sagen. Derfor hilser jeg den Ordning, som skal tilvejebringes ved dette Lovforslag, med overordentlig Glæde, fordi jeg heri øjner, at der kan blive en Mulighed for en langt bedre Optræden og en mere rationel Fremgangsmaade overfor disse Skadedyr, end det hidtil har været muligt at opnaa. Det synes mig ogsaa tilfredsstillende, at man griber Sagen an paa to Maader, nemlig ved gennem Præmiering at opmuntre Folk til at jage efter dem og ødelægge dem, og, hvad der forekommer mig som det vigtigste, ved Anvendelsen af et Rottemiddel, der, saa godt som det nu en Gang kan lade sig garantere, har den Virkning og gør den Nytte, som derved tilsigtes. Der er jo gennem Tiderne — det kunne vi gerne sige — spildt uhyre mange Penge paa de forskellige fremkomne Midler til Fordrivelse af Rotter, idet disse Midler have været det reneste Humbug. Dog nu faa vi jo en Sikring gennem de Undersøgelser, de Forsøg, som blive gjorte paa Statens Bekostning, saaledes at man er sikker paa baade at kunne faa disse Midler og ogsaa, at de saa nogenlunde kunne svare til Hensigten.

Jeg synes ikke, at der er Anledning til at foretage de Forhandlinger, som det sidste ærede Medlem talte om. Jeg mener, at det hele nu en Gang er ordnet paa en saadan Maade, at man godt kunde lade Sagen passere uden Udvalg, altsaa uden nogen Ændring, og uden at den skulde tilbage til det andet Ting. Thi hvad det ærede Medlem har peget paa, er i Grunden kun Bagateller, der ikke have nogen stor Betydning.

Jeg vil dog, før jeg slutter, sige en Tak til de Mænd, der nu gennem en lang